

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/23/2017
Identifikačné číslo spisu:	5711011683
Dátum vydania rozhodnutia:	21.06.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:5711011683.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci proti obvinenému M. M. pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. na neverejnom zasadnutí konanom 21. júna 2017 v Bratislave o dovolaní ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky proti uzneseniu Okresného súdu Martin zo 4. februára 2014, sp. zn. 13Pp/208/2011, podľa § 386 ods. 1, ods. 2 Tr. por. takto

rozhodol:

Uznesením Okresného súdu Martin zo 4. februára 2014, sp. zn. 13Pp/208/2011, bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 2 Tr. por. porušený zákon v ustanovení § 416 Tr. por. v neprospech obvineného M. M..

Toto uznesenie sa zrušuje.

Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Odôvodnenie

Okresný súd Martin (ďalej tiež „okresný súd“) uznesením zo 4. februára 2014, sp. zn. 13Pp/208/2011, podľa § 416 Tr. por. rozhodol, že podmiennečne prepustený M. M. sa v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia určenej uznesením tohto súdu zo 7. decembra 2011 vydaným pod tou istou spisovou značkou neosvedčil a nariadil výkon zvyšku trestu odňatia slobody vo výmere štyri mesiace a osem dní z pôvodne desať mesačného trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Pezinok zo 16. marca 2011, sp. zn. 3T/43/2011.

Proti tomuto uzneseniu okresného súdu, ktoré bolo príslušnej prokuratúre doručené 12. februára 2014 a obvinenému Otovi Olachovi 14. februára 2014, podala ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerka spravodlivosti“) na podnet predsedu Okresného súdu Pezinok 16. januára 2017 dovolanie a to z dôvodu podľa § 371 ods. 2 Tr. por. tvrdiac, že rozhodnutím Okresného súdu Martin bol

porušený zákon v ustanovení § 416 Tr. por. v neprospech obvineného M. M..

V dôvodoch podaného dovolania ministerka spravodlivosti po zrekapitulovaní predchádzajúceho konania v podstate tvrdí, že obvinený M. M. bol účastný amnestie prezidenta Slovenskej republiky z 2. januára 2013 a teda zvyšok trestu, ktorého výkon okresný súd napadnutým uznesením nariadil, mu bol odpustený.

Navrhla preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že uznesením Okresného súdu Martin, sp. zn. 13Pp/208/2011, zo 4. februára 2014 bol porušený zákon v ustanovení § 416 Tr. por. v neprospech obvineného M. M. a podľa § 386 ods. 2 Tr. por. napadnuté uznesenie zrušil a zrušil aj ďalšie rozhodnutia naň obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad.

Prokurátor príslušnej okresnej prokuratúry sa s obsahom podaného dovolania stotožnil a považuje ho za plne dôvodné, keďže Okresným súdom Pezinok bolo po zistení svojho nedostatku vydané 15. decembra 2016 uznesenie sp. zn. 3T/43/2011, ktorým sa rozhodlo, že odsúdený M. M. je účastný amnestie prezidenta Slovenskej republiky z 2. januára 2013 s účinkom, že sa na páchatel'a hľadí, ako keby nebol odsúdený, v dôsledku čoho bol, podľa prokurátora, napadnutým uznesením porušený zákon v neprospech odsúdeného.

Obvinený M. M. v písomnom vyjadrení k dovolaniu ministerky spravodlivosti prostredníctvom ustanoveného obhajcu uviedol, že sa s ním stotožňuje, považuje ho za plne dôvodné a preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v zmysle petitu podaného dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Tr. por. a zistil, že dovolanie bolo podané ministerkou spravodlivosti ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 1 Tr. por. a to na podnet osoby, ktorej zákon právo na podanie dovolania nepriznáva, v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1, ods. 2 Tr. por., s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Tr. por. a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia. Zároveň bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné, a v ňom vytykané chyby možno podradiť pod dôvod dovolania podľa § 371 ods. 2 Tr. por.

V tejto súvislosti považuje najvyšší súd za potrebné uviesť, že ustanovenie § 371 ods. 2 Tr. por. rozširuje nielen dôvody dovolania, keď oprávňuje ministra spravodlivosti podať dovolanie okrem dôvodov uvedených v odseku 1 tohto ustanovenia aj vtedy, ak bolo napadnutým rozhodnutím porušené ustanovenie Trestného poriadku alebo osobitného predpisu o väzbe a Trestného zákona alebo Trestného poriadku o podmieniečnom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, o výkone trestu, ktorého výkon bol podmieniečne odložený, o výkone zvyšku trestu po podmieniečnom prepustení alebo o výkone náhradného trestu odňatia slobody, ktorý bol uložený popri peňažnom treste, ale aj okruh rozhodnutí, proti ktorým možno dovolanie podať. Uvedené otázky sú totiž vždy predmetom iných rozhodnutí, než taxatívne vymedzených v § 368 ods. 2 Tr. por. Za rozhodnutie, proti ktorému možno podať dovolanie podľa § 371 ods. 2 Tr. por., tak treba považovať aj uznesenie vydané podľa § 416 Tr. por. o tom, že sa zvyšok trestu po podmieniečnom prepustení vykoná.

Nezistiac dôvody pre odmietnutie dovolania podľa § 382 Tr. por. najvyšší súd viazaný jeho dôvodmi (§ 385 ods. 1 Tr. por.) preskúmal následne zákonnosť a odôvodnenosť výroku napadnutého rozhodnutia, proti ktorému podala ministerka spravodlivosti dovolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozhodnutiu, a dospel k záveru, že uplatnený dôvod dovolania je v posudzovanej veci zjavne preukázaný (§ 382a Tr. por.).

Podľa § 68 ods. 2 Tr. zák. ak podmieniečne prepustený viedol v skúšobnej dobe riadny život a plnil uložené obmedzenia a povinnosti, súd vysloví, že sa osvedčil; inak rozhodne, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby, že zvyšok trestu vykoná.

Podľa § 416 veta prvá Tr. por. o tom, či sa podmienene prepustený osvedčil alebo či sa zvyšok trestu vykoná, rozhoduje súd na verejnom zasadnutí.

Podľa § 474 Tr. por. rozhodnutie o tom, či a do akej miery je osoba, ktorej bol právoplatne uložený trest, účastná amnestie, urobí súd, ktorý rozhodol v prvom stupni. Ak je taká osoba v čase rozhodovania vo výkone trestu odňatia slobody, urobí rozhodnutie súd, v ktorého obvode sa trest vykonáva. Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná sťažnosť, ktorá má odkladný účinok.

Podľa čl. II rozhodnutia prezidenta Slovenskej republiky o amnestii z 2. januára 2013, č. 1/2013 Z. z. (ďalej len „amnestia“) prezident odpustil nevykonané tresty odňatia slobody, ktoré boli pred dňom tohto rozhodnutia právoplatne uložené vo výmere neprevyšujúcej osemnásť mesiacov, ak bol takýto trest uložený mladistvému alebo ak súd zaradil páchatel'a na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, alebo nevykonané zvyšky týchto trestov odňatia slobody. Tieto tresty odpustil s účinkom, že sa na páchatel'a hľadí, ako keby nebol odsúdený.

Podľa čl. V amnestie toto rozhodnutie sa nevzťahuje a) na tresty právoplatne uložené za trestné činy s následkom smrti, ťažkej ujmy na zdraví alebo škody veľkého rozsahu, b) na tresty právoplatne uložené za trestný čin zanedbania povinnej výživy, ohrozovania mravnej výchovy mládeže, šírenia toxikománie, podávania alkoholických nápojov mládeži, c) na tresty právoplatne uložené za trestné činy ohrozenia pod vplyvom návykovej látky a opilstva, d) na tresty právoplatne uložené osobám, ktoré boli v posledných desiatich rokoch pred ich uložením právoplatne odsúdené za úmyselný trestný čin na trest odňatia slobody, výkon ktorého nebol odložený, alebo ktoré boli v posledných desiatich rokoch pred ich uložením prepustené z výkonu trestu odňatia slobody, e) na právoplatne uložené tresty súhrnné a súhrnné, ak jedným z trestných činov, za ktorý bol uložený súhrnný alebo súhrnný trest, je trestný čin, na ktorý sa amnestia podľa písmen a) až c) nevzťahuje, alebo ak boli uložené osobe, na ktorú sa amnestia podľa písmena d) nevzťahuje.

So zreteľom na citované ustanovenia zákona a amnestie treba k veci v prvom rade uviesť, že obvinenému M. M. bol trestným rozkazom Okresného súdu Pezinok zo 16. marca 2011, sp. zn. 3T/43/2011, uložený za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere desať mesiacov, na ktorého výkon bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. Z výkonu tohto trestu bol podmienene prepustený uznesením Okresného súdu Martin zo 7. decembra 2011, sp. zn. 13Pp/208/2011, s tým, že mu bola určená skúšobná doba na dva roky.

Z obsahu predloženého spisového materiálu ďalej vyplýva, že uvedenému odsúdeniu predchádzali ďalšie dve odsúdenia menovaného a to trestnými rozkazmi Okresného súdu Pezinok z 29. apríla 2009, sp. zn. 2T/65/2009, za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. a z 1. júla 2010, sp. zn. 2T/97/2010, za prečin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 2 Tr. zák., pričom za oba tieto trestné činy mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere rok a šesť mesiacov s podmienenečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu dva roky a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na jeden rok a šesť mesiacov.

Na základe týchto zistení treba prisvedčiť námietke dovolateľky, že obvinený M. M. bol účastný amnestie. Trest odňatia slobody, o výkone zvyšku ktorého v dôsledku neosvedčenia sa v skúšobnej dobe podmienenečného prepustenia okresný súd napadnutým uznesením rozhodol, mu bol totiž právoplatne uložený ešte pred jej udelením a to vo výmere neprevyšujúcej osemnásť mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia (čl. II amnestie). Obvineného sa pritom netýka žiadna z výnimiek jej použitia uvedená v čl. V.

V nadväznosti na to je potrebné uviesť, že rozhodnutie o použití amnestie podľa § 474 Tr. por. je rozhodnutím deklaratórnym, ktorým príslušný súd iba overuje, či osoba, ktorej bol uložený trest, je (a pokiaľ áno do akej miery) účastná amnestie, teda či spĺňa jej podmienky. Samotné účinky amnestie

spočívajúce v odpustení, resp. zmiernení trestu alebo zahľadení odsúdenia však nastávajú okamihom jej udelenia, bez ohľadu na to, či súd v konkrétnom prípade o jej použití rozhodol alebo nie. Z toho zároveň vyplýva, že pokiaľ súd príslušný na rozhodnutie podľa § 474 Tr. por. nerozhodol o účasti podmiennečne prepusteného na amnestii, je súd následne rozhodujúci o tom, či sa podmiennečne prepustený osvedčil alebo či sa zvyšok trestu vykoná, povinný túto otázku vyriešiť ako predbežnú v zmysle § 7 ods. 1 Tr. por. Ak bol totiž v dôsledku podmiennečného prepustenia nevykonaný zvyšok trestu odňatia slobody amnestiou odpustený, nemožno už o ňom rozhodovať podľa § 416 Tr. por.

Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd uzatvára, že napadnutým uznesením bol porušený zákon v ustanovení § 416 Tr. por. v neprospech obvineného M. M., keďže okresný súd ním rozhodol o výkone zvyšku trestu odňatia slobody, ktorý už bol v tom čase amnestiou odpustený.

Len pre úplnosť sa žiada dodať, že o účasti obvineného na amnestii rozhodol napokon Okresný súd Pezinok uznesením z 15. decembra 2016, sp. zn. 3T/43/2011, hoci nebol na vydanie takéhoto rozhodnutia miestne príslušný. V tom čase bol totiž obvinený vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou a teda v súlade s § 474 Tr. por. bol na rozhodnutie o použití amnestie príslušný Okresný súd Trnava. Uvedené však nemení nič na fakte, že zvyšok trestu odňatia slobody bol obvinenému amnestiou odpustený už 2. januára 2013.

Z týchto dôvodov rozhodol najvyšší súd tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku bez toho, aby okresnému súdu prikázal vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť, pretože ďalšie rozhodovanie o tom, či sa podmiennečne prepustený osvedčil, nie je v prípade amnestiou odpusteného zvyšku trestu možné.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.